

Chương 17

Sát Thủ Kiếm



Người đó đáp:

- Người biết rõ ràng người chặt đứt cán cờ, không phải là Mã cô nương, thế sao người lại toan sanh sự với người ta ?

Người đó bĩu môi:

- Tại ta cao hứng !

Diệp Khai mỉm cười:

- Nàng là con người vô lý nhất trần đời, bây giờ lại có người vô lý hơn nàng !

Thú vị ghê !

Người áo đỏ tiếp:

- Thấy nàng, ta chướng mắt, dám bực, cái đó có can chi đến người ? Tại sao người nói nàng cãi lý thay thế cho nàng, tại sao người bênh vực nàng ? Người ta chọc tức ta, tại sao người không tức hộ ta ?

Người đó không đáp, hỏi lại:

- Người là ai mà bảo ta tức tối thay cho người ?

Người áo đỏ thốt:

- Ta ... ta ...

Người đó tiếp luôn:

- Đã giết người không chớp mắt, sao lại còn để mình tức tối vì kẻ khác châm chọc ?

Người áo đỏ cúi đầu:

- Ai nói ta là Lộ Tiểu Giai ?

Người đó cười lạnh:

- Thế người đã không nói thế sao ?

Người áo đỏ cãi:

- Gã kia nói, đâu phải ta nói ?

Người đó hỏi:

- Người không là Lộ Tiểu Giai thì ai là Lộ Tiểu Giai ?

Người áo đỏ buông gọn:

- Người !

Người đó hừ một tiếng:

- nếu cho rằng ta là Lộ Tiểu Giai, sao người lại mạo nhận ta ?

Người áo đỏ chợt kêu lên:

- Bởi vì ta thích người ! Ta muốn tìm gặp người !

Ai ai nghe như vậy rồi, cũng đều giật mình. Và ai ai cũng mở to mắt, nhìn.

Dĩ nhiên, nhìn con người mạo nhận Lộ Tiểu Giai.

Người áo đỏ gắt:

- Các người nhìn ta chi mà kỳ thế ? Chẳng lẽ là không thể thích y ?

Y giật chiếc khăn đỏ quấn đầu xuống.

Đoạn y hét:

- Các người xem đi ! Có họa chẳng các người đui hết, nên không nhận ra ta là một nữ nhân.

Người áo đỏ là một nữ nhân !

Còn Lộ Tiểu Giai thực sự ? Y là con người như thế nào ?

Nữ nhân cao giọng hỏi:

- Ta đã buông nàng ra rồi, sao người không xuống đây ?

Không có tiếng đáp từ phía sau nhà, trên nóc nhà.

Nữ nhân lại hỏi:

- Sao người không đáp ? Chẳng lẽ đột nhiên người câm ngay ?

Vẫn không có tiếng đáp.

Nữ nhân áo đỏ cắn môi, bất thành linh tung mình lên rồi đáp xuống nóc nhà.

Không có ai ở phía hậu.

Người đi rồi, xác hoa còn lại đó.

Nữ nhân áo đỏ biến sắc, gọi to:

- Tiểu Lộ ! Họ Lộ ! Người chết rí ở đâu rồi ? Sao không ra mặt với ta ?

Không ai đáp. Không ai chường mặt.

Nữ nhân áo đỏ dậm chân, cắn hận:

- Để xem người còn ẩn nấp trong xó nào với ta chẳng cho biết ! Dù người đến tận ven trời, ta cũng tìm cho được người !

Bóng đỏ chớp lên, nàng mất dạng.

Đại hán đầu trọc bỗng nhảy lên lưng Ô chùy mã, giục nó phi nhanh.

Trần Đại Quan sửng sốt.

Sau cùng, lão nhếch nụ cười khổ, lẩm nhẩm:

- Xem ra nàng này có cái tật không nhớ !

Mã Phương Linh thở dài:

- Ta rất phục nàng !

Trần Đại Quan trở mặt:

- Tiểu thơ phục nàng ?

Mã Phương Linh cúi đầu:

- Khi nàng thích ai thì thẳng thắn nói ra trước mặt mọi người, không ngán dư luận, ít nhất nàng cũng hơn ta ở điểm dũng khí !

o0o

Vào ngõ !

Một cơn gió quét qua, cuốn bay các xác đậu, từ trên mái nhà đổ xuống.

Gió không thổi tan niềm u oán bốc từ đôi mắt của Mã Phương Linh.

Đôi mắt đó ngưng đọng hướng về phương trời xa xôi.

Đôi mắt đó từ từ chuyển hướng sang Diệp Khai.

Diệp Khai đang nhìn các xác đậu bay tản mát trong không gian.

Mường tượng đối với chàng, trên đời không có cái chi đẹp bằng những xác đậu đó.

Không có gì đáng nhìn hơn kể cả đóa hoa biết nói bên cạnh chàng.

Không rõ tại sao Mã Phương Linh chợt ửng hồng đôi má.

Rồi nàng dậm chân huýt gió khẽ.

Yên chi mà chạy đến.

Nàng nhảy lên lưng ngựa, vung một nhát roi, gió roi cuốn các xác đậu, bay dồn đến trước mặt Diệp Khai.

Nàng cao giọng thốt:

- Người thích, cứ ngắm, mặc tình ngắm ! Ta cho hết đó !

Xác hoa vừa đáp xuống, nàng và ngựa đã xa rồi.

Trần Đại Quan mừng tượng cười, mừng tượng không, nhìn Diệp Khai ung dung thốt:

- Thực ra có những lời không cần nói ra, không nói, người ta lại hiểu hơn nói !

Diệp công tử nghĩ có đúng không ?

Diệp Khai mơ màng:

- Không nói, lại hay hơn nói ?

Trần Đại Quan hỏi:

- Công tử biết tại sao chứ ?

Diệp Khai đáp:

- Nói nhiều dễ làm cho người ta chán ghét !

Trần Đại Quan cười. Dĩ nhiên, một nụ cười kém thành thật !

Diệp Khai bước ngang qua trước mặt lão, đẩy cánh cửa hẹp, lẩm nhẩm:

- Không nói, chẳng quan hệ gì ! Không ăn mới là cái khổ. Sao ít ai chịu hiểu một đạo lý tầm thường như vậy !

Một người ở đâu đó, thông thả thốt:

- Chỉ cần có hoa thôi, không ăn cũng chẳng quan hệ gì, ăn đậu thay cơm cũng được như thường !

oOo

Người đó ngồi dựa lưng về cửa, trên mặt bàn, có một đồng đậu, y bóc vỏ từng hạt đậu, tung lên cao, đậu rơi xuống, y há miệng, hứng.

Không hạt đậu nào rơi ra ngoài.

Y ăn đậu, ăn từng hạt.

Diệp Khai mỉm cười, hỏi:

- Chưa bao giờ hứng lệch ?

Người đó lắc đầu chứ không quay đầu:

- Chưa hề !

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao ?

Người đó đáp:

- Tay tung rất vững, miệng hứng rất chuẩn !

Diệp Khai tiếp:

- Cho nên người ta kêu gọi các hạ đến đây, giết người !

Kẻ sát nhân, phải có tay vững, mà miệng cũng vững luôn.

Người đó đáp:

- Rất tiếc họ mời tại hạ đến đây, không phải để giết các hạ.

Diệp Khai hỏi:

- Giết người xong rồi, các hạ trở lại giết tại hạ, được không?

Người đó gật đầu:

- Được lắm !

Diệp Khai cười vang.

Trần Đại Quan vừa vào đến nơi giật mình khựng lại.

oOo

Cười xong, Diệp Khai bước tới, ngồi xuống một chiếc ghế.

Chàng vói tay, nhặt một hạt đậu.

Người đó ngưng động nụ cười.

Y là một thanh niên, có lẽ là một thanh niên kỳ quái nhất trần đời.

Lúc y cười, ánh mắt y càng lạnh hơn lúc nào hết.

Y nhìn hạt đậu trong tay Diệp Khai, bảo:

- Buông xuống đi !

Diệp Khai cau mày:

- Tại hạ không ăn được đậu đó sao ?

Thanh niên lạnh lùng:

- Không ! Tại hạ có thể giết các hạ, các hạ có thể giết tại hạ. Nhưng, không ai ăn được đậu của tại hạ !

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao ?

Thanh niên đáp:

- Tại vì Lộ Tiểu Giai nói thế !

Diệp Khai hỏi:

- Ai là Lộ Tiểu Giai ?

Người đó đáp:

- Tại hạ đây !

Ánh mắt của y, sắc như đao.

Diệp Khai nhìn xuống quả đậu phộng nơi lòng bàn tay, lẩm nhẩm:

- Bất quá, chỉ là một quả đậu phộng, có gì đâu !

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Phải ! Đậu phộng ! Không hơn không kém !

Diệp Khai cau mày:

- Nghĩa là không có điểm dị đồng với bất cứ đậu phộng nào khác ?

Lộ Tiểu Giai lắc đầu:

- Không may may !

Diệp Khai thở ra:

- Thế thì tại sao tại hạ phải nhất định ăn nó ?

Chàng trả quả đậu vào chỗ cũ.

Lộ Tiểu Giai mỉm cười.

Miệng cười, mắt và ý không cười, rồi y thốt:

- Nhất định các hạ là Diệp Khai.

Diệp Khai chớp mắt:

- Ạ ?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Tại hạ nghĩ, không có ai giống Diệp Khai !

Diệp Khai hỏi:

- Có tông bốc không ?

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Chút ít thôi !

Diệp Khai thở dài cười khổ:

- Rất tiếc mười cân tông bốc không bằng một quả đậu phộng !

Ngưng ánh mắt nhìn chàng một lúc, Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Các hạ không hề mang đao ?

Diệp Khai đáp:

- Ít nhất cũng chẳng một ai thấy tại hạ mang đao.

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Tại sao ?

Diệp Khai bảo:

- Các hạ đoán thử xem !

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Hoặc giả, các hạ không bao giờ giết người ? Hoặc giả, các hạ không dùng đao giết người ?

Diệp Khai cười nhẹ, miệng cười chứ mắt và ý không cười.

Chàng cười, song mắt nhìn thanh kiếm của đối tượng.

Thanh kiếm rất mỏng, rất sắc, không có vỏ bên ngoài, đeo tà tà nơi đai lưng.

Diệp Khai hỏi:

- Các hạ không hề dùng vỏ kiếm ?

Lộ Tiểu Giai trả miếng:

- Ít nhất cũng chẳng có ai trông thấy tại hạ mang vỏ kiếm.

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao ?

Lộ Tiểu Giai bảo:

- Các hạ đoán thử xem !

Diệp Khai đáp:

- Hoặc giả, các hạ không thích vỏ kiếm ! Hoặc giả thanh kiếm này vốn không có vỏ ?

Lộ Tiểu Giai thốt:

- Vô luận thanh kiếm nào, lúc luyện cũng không có vỏ.

Diệp Khai điềm nhiên:

- Ạ ?

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Kiếm thành hình rồi, người ta mới chế vỏ sau !

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao người ta không chế một cái vỏ cho thanh kiếm này ?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Người ta không dùng vỏ kiếm để giết người !

Diệp Khai đáp:

- Cái đó thì ai ai cũng biết như vậy.

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Và người ta sợ kiếm, chứ không ai sợ vỏ kiếm.

Diệp Khai gật đầu:

- Đúng luôn !

Lộ Tiểu Giai kết luận:

- Cho nên, vỏ kiếm là vật thừa !

Diệp Khai hỏi:

- Từ lâu, chắc các hạ không làm việc chi thừa ?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Chỉ có việc giết người thừa thôi !

Diệp Khai trố mắt:

- Người thừa ?

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Có những kẻ sống trên đời này quá thừa ! Họ không đáng có mặt giữa trần gian nữa !

Diệp Khai cười nhẹ:

- Cái đạo lý đó, nghe ra cũng có thú vị ghê !

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Các hạ đồng ý chứ ?

Diệp Khai lại cười:

- Tại hạ biết có hai hạng người, bình sanh không hề mang vỏ kiếm, nhưng họ không nên ra được cái đạo lý thú vị như vậy !

Lộ Tiểu Giai thản nhiên:

- Có thể là các hạ không nghe được dù họ có nói !

Diệp Khai tiếp:

- Cũng có thể là họ không chịu nói.

Lộ Tiểu Giai băng quơ:

- A ?

Diệp Khai tiếp:

- Tại hạ biết họ là những con người không nói nhiều, cái đạo lý của họ, họ chỉ cần tự họ hiểu cho họ là đủ. Ít khi nào họ nói với ai !

Lộ Tiểu Giai nhìn chàng, hỏi:

- Các hạ có biết họ là những người như thế nào chẳng ?

Diệp Khai gật đầu, chứ không đáp:

Lộ Tiểu Giai lạnh lùng:

- Nếu vậy là các hạ biết nhiều việc quá !

Diệp Khai thốt:

- Nhưng tại hạ chưa biết các hạ !

Lộ Tiểu Giai hừ một tiếng:

- Cũng may là các hạ chưa hiểu !

Diệp Khai chớp mắt:

- Cũng may ?

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Hiện tại, tại hạ bất tất giết các hạ !

Diệp Khai mỉm cười:

- Các hạ bất tất giết tại hạ, thì vị tất có thể giết hấn !

Lộ Tiểu Giai cười lạnh.

Diệp Khai hỏi:

- Các hạ thấy võ công của hấn chưa ?

Lộ Tiểu Giai lắc đầu:

- Chưa !

Diệp Khai cười mỉa:

- Chưa thấy, sao các hạ dám quả quyết ?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Tại hạ biết, hấn có tật thọt một chân.

Diệp Khai lắc đầu:

- Thọt chân cũng có nhiều hình thức khác nhau lắm chứ !

Lộ Tiểu Giai buông gọn:

- Nhưng võ công thì đồng dụng !

Diệp Khai hỏi:

- Nghĩa là sao ?

Lộ Tiểu Giai giải thích:

- Lấy tịnh, chế động. Phát sau, đến trước ! Nghĩa là thủ pháp nhanh hơn người thường.

Diệp Khai gật đầu:

- Hắn phát sau, mà lại đến trước !

Lộ Tiểu Giai chợt cầm một quả đậu quăng lên không.

Đoạn, y rút kiếm, vung luôn.

Kiếm chớp, rồi trở về nơi hông, dính vào đường đai lưng.

Quả đậu bị chẻ vỡ, hạt đậu còn nằm trong mảnh vỏ, hạt và vỏ rơi xuống đúng lòng bàn tay y. Lúc rơi xuống, hạt và vỏ tách ra.

Vỏ bị chẻ, chính chắn, khéo léo hơn do tay người bóp bể.

Nhát kiếm tinh diệu, thủ pháp linh xảo, nhanh đến độ mắt người không nhận định kịp.

Nhát kiếm chuẩn đã đành, đối với một vật nhỏ, mà chuẩn với cái đích quá nhỏ, quả là trên chỗ tưởng của Diệp Khai !

Chàng cũng muốn hoan hô như bao nhiêu người dự khán lúc đó.

Bỏ hạt đậu vào miệng, Lộ Tiểu Giai vừa nhai, vừa hỏi:

- Sao ? Hắn nhanh tay bằng tại hạ chăng ?

Diệp Khai thở dài:

- Tại hạ không hiểu ! Cũng may là tại hạ không hiểu !

Lộ Tiểu Giai cũng thở dài:

- Đáng tiếc cho mớ đậu này !

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao ?

Lộ Tiểu Giai phát ra một chưởng. Chưởng phong cuốn mấy quả đậu còn lại, bắn vào cột nhà, dính cứng tại đó, như đóng đinh !

Diệp Khai cau mày:

- Ăn không hết thì cho người khác ăn, sao các hạ quăng đi, có phải là phí của không ?

Lộ Tiểu Giai lạnh lùng:

- Đối với tại hạ, nữ nhân cũng như các quả đậu, ăn không hết thì bỏ, dùng qua rồi thì giết, chứ không chấp nhận chuyển tay !

Diệp Khai thở ra:

- Cái gì các hạ thích, là các hạ không bao giờ sang nhường lại cho người khác !

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Không bao giờ !

Diệp Khai cười khổ:

- Cũng may các hạ chỉ ưa thích có hai món nữ nhân và đậu phộng !

Lộ Tiểu Giai lắc đầu:

- Sai ! Còn một món thứ ba ! Là tiền !

Y giải thích:

- Không tiền là không có hai món kia ! Thành ra phải thích luôn !

Diệp Khai gật gù:

- Trên đời, có nhiều món quý hơn tiền, song lại mua bằng tiền.

Lộ Tiểu Giai cười nhẹ.

Nụ cười của y lúc nào cũng lạnh, dù là đang lúc đắc ý nhất.

Y thốt:

- Các hạ nói chuyện hơn nửa ngày, chỉ có mỗi một câu đó là đúng khẩu khí của một Diệp Khai.

Bọn Trần Đại Quan đã vào trong nhà lâu rồi, ngồi quanh đó, song ckhông dám lên tiếng chen vào câu chuyện.

Họ chờ lịnh, như nô tỳ chờ chủ nhân.

Lộ Tiểu Giai mừng tượng không phát giác là họ có mặt trên cõi đời này.

Y không quay nhìn ai, chỉ hỏi băng quơ:

- Ở đây có ai chi tiền thay cho ta chẳng ?

Trần Đại Quan lập tức cười vuốt, đáp:

- Có ! Có ! Tự nhiên có !

Lộ Tiểu Giai lại hỏi:

- Cái gì ta muốn, người hoàn toàn lo liệu được chẳng ?

Trần Đại Quan gấp giọng:

- Được ! Được ! Xin Lộ đại hiệp cứ phân phó !

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Năm cân đậu phộng rang, đừng chín quá, đừng sống quá !

Trần Đại Quan vâng một tiếng.

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Một thùng lớn nước sôi, một thùng cây, cao độ sáu thước !

Trần Đại Quan lại vâng một tiếng:

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Chuẩn bị hai chiếc áo lót mới tinh, bằng lụa !

Lần này Trần Đại Quan hỏi:

- Hai chiếc ?

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Một chiếc, mặc trước khi giết người. Một chiếc để thay, sau khi giết xong.

Trần Đại Quan vâng lượt nữa.

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Nếu có một quả đậu hư thúi, là ta chặt bàn tay người. Nếu có hai quả hư thúi, ta giết người !

Trần Đại Quan nghe lạnh xương sống. Nhưng lão cũng phải vâng.

Lướt thứ tư !

Diệp Khai hỏi:

- Các hạ nhất định tắm trước khi giết người ?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Giết người, đâu phải như giết heo ! Giết người là một việc làm rất thống khoái !

Mình phải sảng khoái để làm một việc thống khoái !

Diệp Khai mỉm cười:

- Người sắp bị các hạ giết, chẳng lẽ nhất định chờ các hạ tắm xong ?

Lộ Tiểu Giai lạnh lùng:

- Kể đó có thể không chờ, tại hạ có thể chặt đôi chân hấn trước, sau đó tắm rửa xong, sẽ giết chết luôn.

Diệp Khai thở dài:

- Không ngờ các hạ có lắm sự phiền phức trước khi giết người !

Lộ Tiểu Giai thốt:

- Sự phiền phức chỉ có sau khi giết xong !

Diệp Khai chớp mắt:

- Phiền phức như thế nào ?

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Phiền phức này tối quan trọng ! Phải có, dù là phiền phức !

Y chưa đáp.

Diệp Khai chợt kêu:

- Nữ nhân ! Cần có nữ nhân ?

Lộ Tiểu Giai gật gù:

- Câu nói thông minh thứ hai !

Diệp Khai cười khổ:

- Nữ nhân là mối phiền phức lớn lao của nam nhân, cần phải là thông minh mới hiểu như vậy !

Lộ Tiểu Giai thốt:

- Cho nên, các người phải chuẩn bị cho ta một nữ nhân thuộc hạng không chê được đó nhé !

Câu này đương nhiên hướng về Trần Đại Quan.

Trần Đại Quan do dự:

- Nếu vị cô nương áo đỏ vừa rồi trở lại ?

Lộ Tiểu Giai bật cười:

- Người sợ nàng ghen ?

Trần Đại Quan gãi đầu:

- Làm sao bọn này không sợ ! Cái đầu của tại hạ chắc là phải bị đấm nát như như dưa thúi ruột !

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Người tin là nàng trở lại tìm ta ?

Trần Đại Quan cau mày:

- Không có thể như vậy sao ?

Lộ Tiểu Giai thốt:

- Bình sanh, ta không hề quen biết nàng !

Trần Đại Quan trở mặt:

- Thế tại sao ...

Lộ Tiểu Giai trầm gương mặt:

- Chẳng lẽ người không thấy nàng cố ý đến đây gây náo loạn ?

Trần Đại Quan giật mình.

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Có lẽ các người hành sự không kín đáo, nên để lộ bí mật, nàng biết ta sẽ đến đây, nên đến trước !

Trần Đại Quan ngỡ ngác:

- Đến trước để làm gì ?

Lộ Tiểu Giai bủ môi:

- Sao người không hỏi nàng !

Trần Đại Quan sợ hãi song gượng cười.

Một nụ cười giả tạo !

Muờng tượng, suốt đời lão chỉ cười giả ! Nói một cách khác, nụ cười giả tạo đó hầu như chạm khắc trên khuôn mặt lão !

Cửa hàng tơ lụa của lão không lớn lắm.

Nhưng ở địa phương nghèo nàn này có một cửa hàng như vậy kể cũng là tay có máu mặt !

Hôm nay, dĩ nhiên mọi sanh ý tại tiểu trấn này hầu như tạm ngừng.

Và hai gã tiểu công trong cửa hiệu ngồi canh ruồi đợi ngày tàn rồi về với gia đình.

Trần Đại Quan trở về cửa hiệu, đi luôn ra ngoài nhà sau, cách một khoảng sân.

Giữa sân có một cây không sanh trái, nhưng có tàng cây trồng cho có bóng mát hơn là để sanh lợi.

Nơi cội cây, có một người đang đứng chờ lão.

Nằm mộng, lão cũng không tưởng có người ở đây chờ lão !

Và người đó là Diệp Khai.

Diệp Khai cười hỏi:

- Chắc các hạ không ngờ được là tại hạ ở đây ?

Trần Đại Quan giật mình.

Song giật mình mà làm gì nữa !

Bắt buộc lão phải gượng cười hỏi:

- Sao Diệp công tử không ở đó, đàm đạo với Lộ đại hiệp ? Xem chừng cả hai nói năng hợp ý lắm mà.

Diệp Khai thở dài:

- Đến một hạt đậu phộng của y cũng không dãi cho ăn, thì hứng thú gì mà trò chuyện lâu dài ? Tại hạ đói rả ruột đây, tưởng chừng nếu có trâu, cũng thừa sức ăn cả một con trâu đấy !

Trần Đại Quan thốt:

- Tại hạ định trở về đây, nấu nước cho Lộ đại hiệp. Trong nhà bếp còn mấy món ăn, nếu Diệp công tử không hiềm thô sơ, thì ...

Diệp Khai chận lời:

- Nghe nói Trần đại tẩu là một tay bếp rất có hạng, các hạ quả có điểm phúc trên đời.

Trần Đại Quan thở dài:

- Đáng tiếc cho công tử là đến không đúng lúc. Bà ấy đang thọ bệnh.

Diệp Khai cau mày:

- Bệnh ?

Trần Đại Quan buồn ra mặt:

- Khá nặng đấy, Diệp công tử ơi ! Vừa ngã bệnh là bà ta nằm liệt luôn !

Diệp Khai chột cười lạnh:

- Tại hạ không tin !

Trần Đại Quan giật mình:

- Tại hạ lừa dối công tử làm gì ?

Diệp Khai lạnh lùng:

- Hôm qua, bà ấy còn đi đứng sây sẩy kia mà ! Đau chi mà đau gấp thế ? Tại hạ muốn thăm bệnh bà ấy !

Chàng trầm gương mặt chuẩn bị chạy vào phòng trong.

Trần Đại Quan cúi đầu, từ từ thốt:

- Nếu vậy, tại hạ phải đưa công tử đi !

Lão dẫn Diệp Khai vào ngọc phòng nhẹ tay vén cửa màn lên.

Phòng rất tối, cửa sổ đóng kín, mùi thuốc bốc lên nồng nặc.

Một nữ nhân nằm trên giường, tóc xõa loạn, mặt hướng vào trong, chặn đắp phủ từ chân lên đầu.

Trạng uống của một người mang bệnh nặng.

Diệp Khai thở dài:

- Xem ra tại hạ trách oan các hạ !

Trần Đại Quan cười vuốt:

- Chẳng sao cả !

Diệp Khai hỏi:

- Không khí oi bức thế này, sao Trần đại tẩu lại đắp chặn. Dù không bệnh cũng phải bệnh luôn !

Trần Đại Quan thốt:

- Hôm qua bà ấy đắp đến hai chiếc chặn, mà vẫn còn run đáng sợ đấy !

Diệp Khai vụt cười:

- Người chết rồi còn run là run cái nỗi gì ?

Chàng lướt tới, thò tay vào chặn, sờ.

Người bệnh lạnh cứng !

Chàng rút tay ra, mừng tượng sợ làm kinh động xác chết.

Vĩnh viễn không ai làm kinh động một xác chết được !

Rồi chàng từ từ quay đầu lại.

Trần Đại Quan đứng đó, đang cười âm trầm. Một nụ cười đồng dạng muôn thuở, một nụ cười điêu khắc trên gương mặt gỗ ?

Mặt gỗ là mặt giả !

Diệp Khai thở dài:

- Xem ra, vĩnh viễn tại hạ không có cái diễm phúc thưởng thức tài nấu bếp của Trần đại tẩu !

Trần Đại Quan lạnh lùng:

- Người chết còn nấu nướng làm sao được !

Diệp Khai hỏi:

- Còn các hạ ?

Trần Đại Quan đáp gọn:

- Tại hạ không là người chết !

Diệp Khai thốt:

- Nhưng, đáng lý các hạ phải chết rồi ! Nói một cách khác, đáng lý Trần Đại Quan phải chết rồi !

Trần Đại Quan kêu băng quơ:

- A ?

Diệp Khai tiếp:

- Tại hạ có thấy các hạ nằm trong một cỗ quan tài !

Đôi mắt của Trần Đại Quan chớp lia, song nụ cười vẫn nở như thường.

Nụ cười khắc trên gương mặt gỗ !

Diệp Khai tiếp:

- Muốn giả trang thành một Trần Đại Quan, tưởng chẳng có gì quá khó khăn. Bởi, con người đó thường xuyên cười giả tạo, con người đó như luôn luôn mang một chiếc nạ có nụ cười giả tạo.

Trần Đại Quan lạnh lùng:

- Cho nên, Trần Đại Quan phải chết ! Con người thật phải chết, để cho con người giả thay thế !

Diệp Khai tiếp luôn:

- Các hạ giả mạo rất khá. Nhưng sự giả mạo dù khéo đến đâu, cũng không qua mắt vợ nhà. Trừ có phép lạ biến thể, biến con người này thành con người kia.

Trần Đại Quan thốt:

- Cho nên vợ người thật phải chết, bởi vợ người thật không chấp nhận người giả. Mà người giả thì không muốn bị bại lộ !

Diệp Khai cười nhẹ:

- Tại hạ lấy làm lạ, không hiểu tại sao, các vị không nhét luôn vợ Trần Đại Quan vào quan tài. Như vậy có phải là gọn hơn chẳng !

Trần Đại Quan đáp:

- Cần có một người bệnh, nằm tại đây, mới hay hơn chứ ! Dù sao, tại hạ cũng phải che mắt bọn người làm công !

Diệp Khai mỉm cười:

- Các hạ đề phòng bọn công nhân, nhưng lại quên một người !

Trần Đại Quan thở ra:

- Cho nên, tại hạ đáng chết !

Đoạn, lão tiếp luôn:

- Thực sự, việc này không liên quan mảy may đến các hạ !

Diệp Khai gật đầu:

- Tại hạ hiểu ! Mọi dàn cảnh đều hướng về Phó Hồng Tuyết.

Trần Đại Quan gật đầu:

- Hấn đáng chết ! Chân chánh đáng chết !

Diệp Khai chớp mắt:

- Tại sao ?

Trần Đại Quan hỏi lại:

- Các hạ không hiểu ?

Diệp Khai cau mày:

- Hễ đối đầu với Vạn Mã Đường là phải chết ?

Trần Đại Quan nín lặng.

Diệp Khai hỏi:

- Vạn Mã Đường mời các vị đến ?

Trần Đại Quan nín lặng.

Miệng lão ngậm cứng, song tay lão mở rộng. Từ bàn tay, một vầng sáng gồm ngàn mảnh sao bay tới.

Đồng thời gian, từ bên ngoài cửa sổ bay vào một quả hình tròn, màu bạc. Quả tròn đó vừa đến bên trong phòng liền nổ, những điểm sáng bay tung tóe.

Cũng đồng thời gian, một thanh đao cắm phập vào yết hầu Trần Đại Quan.

oOo

Không thể thấy thanh đao.

Chỉ thấy ám khí. Ám khí thì trông thấy, nhưng không còn thấy Diệp Khai ở đâu cả.

Rồi bao nhiêu điểm sáng tắt lịm.

Diệp Khai vẫn mất dạng.

Không một tiếng động, trừ tiếng gió rít từ bên ngoài xuyên qua cửa sổ lòn vào, vi vu.

Một lúc sau, một cánh tay ló qua cửa sổ, cánh tay từ bên ngoài thò vào trong.

Bàn tay có ngón dài, các ngón rất sạch sẽ, nhưng ống tay áo rất dơ, bết bết những mỡ, những dầu.

Bàn tay không thể là của Trương Lão Thực, nhưng tay áo thì của lão là cái chắc !

Kế tiếp, một gương mặt ló vào.

Mặt của Trương Lão Thực !

Người đó chưa thất Diệp Khai, chỉ thấy thanh đao ở yết hầu Trần Đại Quan.

Bàn tay của y bỗng cứng đơ ! Rồi cổ của y lại có một thanh đao cắm sâu như yết hầu của Trần Đại Quan.

Diệp Khai từ từ trên trần nhà, nhảy xuống, trước hết thu nhặt ám khí còn lại trên hai xác chết, sau đó rút hai thanh phi đao ra khỏi yết hầu của hai xác chết, cất kỹ, rồi lẩm nhẩm:

- Ta không giết người thừa ! Ta dám bảo đảm điều đó. Ta chỉ giết những kẻ không thể không giết !

o0o

Tổng Lão Bản mở to hai mắt !

Trong gian phòng, có hai người, cả hai cùng nằm trên giường.

Trong hai, có một là nữ nhân, tư thế nằm giống như tư thế nằm của vợ Trần Đại Quan, bất quá, mái tóc của bà đã bạc trắng.

Vợ chồng họ đã cao niên kỷ lắm rồi.

Vợ chồng họ đang ngủ say. Và người chồng mở to mắt khi có kẻ thứ ba vào phòng.

Thực ra, lão thức dậy sợ tiếng động một bàn tay, chứ người thứ ba chưa vào hẳn.

Lão mở mắt ra, là thấy ngay bàn tay đó.

Một bàn tay cầm đến hai vật. Vật rất kỳ quái.

Một vật, giống cỏ gai mọc lan tràn ngoài đồng, một vật giống đóa hoa bằng thủy ngân, kết tinh.

Ngẩng mặt lên, lão thấy Diệp Khai.

Diệp Khai hỏi:

- Các hạ biết vật chi đây chẳng ?

Tổng Lão Bản lắc đầu, niềm sợ hãi hiện lộ nơi ánh mắt.

Diệp Khai thốt:

- Ám khí !

Tổng Lão Bản kêu lên:

- Ám khí ?

Diệp Khai gật đầu:

- Ám khí là vật giết người, mờ ám, giết cách lén lút !

Chẳng rõ lão hiểu hay không, chỉ thấy lão gật đầu.

Diệp Khai tiếp:

- Một loại, mang tên Ngũ Độc Như Ý Man. Một loại gọi là Hỏa Thọ Ngân Hoa.

Hai loại đó, là ám khí độc môn của Hoa Phong và Phan Linh !

Tổng Lão Bản nghe khô cổ họng.

Lão miễn cưỡng điểm một nụ cười, thốt:

- Tại hạ chưa từng nghe danh hai vị đại hiệp đó !

Diệp Khai lắc đầu:

- Họ không phải là đại hiệp !

Lão Bản tặc lưỡi:

- Không phải ?

Diệp Khai tiếp:

- Họ là những tặc tử trong Ngũ Môn, những dân tặc !

Chàng trầm gương mặt, tiếp luôn:

- Tại hạ bình sanh rất trọng mạng sống của con người. Nhưng, đối với bọn này, tại hạ bắt buộc phải có ngoại lệ.

Tống Lão Bản thốt:

- Tại hạ ... hiểu ! Không ai chẳng hận những dân tặc !

Chàng trầm gương mặt, tiếp luôn:

- Nhưng bọn này lại thuộc Ngũ Môn, họ có năm người chuyên dùng ám khí.

Tống Lão Bản cau mày:

- Năm người ?

Diệp Khai tiếp:

- Giang hồ gọi năm người đó là Ngũ Độc. Trừ hai người đó, còn có ba người nữa ! Ba người sau, còn độc hơn hai người trước !

Tống Lão Bản chớp mắt:

- Không lẽ cả năm người cùng đến ?

Diệp Khai đáp:

- Đại khái là vậy, không thiếu một người nào.

Tống Lão Bản hỏi:

- Họ đến từ lúc nào ?

Diệp Khai thốt:

- Cùng ngày với các cỗ quan tài.

Tống Lão Bản chớp mắt:

- Sao không ai thấy họ ? Họ đều là những người ở lại giữa thị trấn nhỏ bé này, họ dễ bị phát giác, bởi thị trấn càng nhỏ, dân cư của thị trấn càng hiếu kỳ, có người lạ là toàn thị trấn biết ngay !

Diệp Khai tiếp:

- Hôm đó không chỉ có năm kẻ ấy đến mà thôi ! Còn nhiều người nữa. Song tất cả đều nằm trong quan tài, làm gì có người trông thấy !

Tống Lão Bản hừ khế:

- Cái lão gù lưng chuyển vận số quan tài đến đây, là cố ý âm thầm đưa các người đó đến đây ?

Diệp Khai gật đầu:

- Đại khái là vậy !

Tống Lão Bản hỏi:

- Rồi bây giờ ? Họ vẫn còn ở trong quan tài ?

Diệp Khai đáp:

- Hiện giờ trong quan tài, chỉ có những người chết !

Tống Lão Bản thở khì:

- Thế là họ đã chết hết !

Diệp Khai tiếp:

- Rất tiếc người chết, không phải họ. Người chết, là những kẻ khác !

Tống Lão Bản trố mắt:

- Làm thế nào là những người khác ?

Diệp Khai giải thích:

- Họ ra khỏi quan tài, liền đưa người khác vào lấp khoảng trống cho họ.

Tống Lão Bản kêu lên:

- Họ đổi những ai vào ?

Diệp Khai tiếp:

- Hiện tại, tại hạ chỉ biết Trần Đại Quan thay thế Hoa Phong, Trương Lão Thực thay thế Phan Linh !

Tống Lão Bản hỏi:

- Họ thay thế người bằng cách nào ?

Diệp Khai thốt:

- Tại thị trấn này, hiện có một người rất sành thuật cải ửu dung mạo.

Tống Lão Bản hỏi:

- Ai ?

Diệp Khai buông gọn:

- Tây Môn Xuân !

Tống Lão Bản cau mày:

- Tây Môn Xuân là ai ? Tại sao tại hạ chưa bao giờ thấy người đó ?

Diệp Khai tiếp:

- Hiện tại, tại hạ đang tìm lão, xem lão ẩn nấp trong cái lớp giả tạo nào. Sớm muộn gì tại hạ cũng tìm ra lão.

Tống Lão Bản hỏi:

- Các hạ nói, Hoa Phong cải trang thành Trần Đại Quan, còn Phan Linh thì cải trang thành Trương Lão Thực ?

Diệp Khai gật đầu:

- Rất tiếc, thuật cải sửa dung mạo dù tinh vi đến đâu cũng không hiệu quả bên cạnh thân nhân ! Cho nên, trước hết họ chọn Trương Lão Thực.

Tống Lão Bản hỏi:

- Tại sao ?

Diệp Khai đáp:

- Vì Trương Lão Thực không có thân nhân, không có bằng hữu, lại chẳng bao giờ tắm rửa, ít khi có người dám đến gần lão, trừ những kẻ bịt cả hai lỗ mũi.

Tống Lão Bản gật gù:

- Cải trang thành con người đó thì không sợ ai tiếp cận, không sợ ai phát giác !

Diệp Khai thở ra:

- Rất tiếc, mẫu người của Trương Lão Thực, tại thị trấn này, chẳng có nhiều !

Tống Lão Bản hỏi:

- Tại sao họ lại mạo nhận Trần Đại Quan ?

Diệp Khai đáp:

- Trần Đại Quan là con người đáng ghét nhất tại thị trấn. Không một ai muốn gần lão nếu chẳng có việc tối cần thiết !

Tống Lão Bản cau mày:

- Song Trần Đại Quan có vợ !

Diệp Khai cười lạnh:

- Cho nên, vợ Trần Đại Quan cũng chết luôn theo chồng !

Tống Lão Bản thở dài:

- Nữ nhân, đóng cửa lo bề nội trợ, mà hoạn họa vẫn không buông tha, còn tìm đến !

Lão muốn ngồi lên.

Diệp Khai ấn vào vai lão, thốt:

- Tại hạ nói nhiều rồi, bây giờ đến giai đoạn hỏi.

Tống Lão Bản đáp:

- Xin chỉ giáo !

Diệp Khai hỏi:

- Trương Lão Thực là Phan Linh, Trần Đại Quan là Hoa Phong, còn Tống Lão Bản là ai ?

Tống Lão Bản giật mình, lẩm nhẩm:

- Tống Lão Bản là lão bản, chứ còn ai nữa ? Tên thực là Đại Nghiệp. Người ở đây quen gọi là Lão Bản, không còn ai nhớ tới cái tên Đại Nghiệp nữa !

Diệp Khai hỏi:

- Có phải là vì các hạ rất gian hoạt, nên người ta sợ, không dám gọi ngang tên thực chẳng ?

Tống Lão Bản cười:

- Cũng may, bọn người nào đó, không chọn tại hạ để thay thế cho họ !

Diệp Khai cười lạnh:

- A ?

Tống Lão Bản tiếp:

- Tại hạ nghĩ Diệp công tử chắc không tưởng rằng tại hạ cũng là người già như Trương Lão Thực giả, như Trần Đại Quan giả !

Diệp Khai lạnh lùng:

- Tại sao không tưởng ?

Tống Lão Bản hỏi:

- Người vợ mặt vàng của tại hạ kia, từng chia bụi xẻ đống với tại hạ suốt mấy năm trường, chẳng là không phân biệt được sự chân giả ?

Diệp Khai cười mỉa:

- Nếu bà ấy đã chết rồi, thì đương nhiên người chết làm gì phân biệt được chân giả ?

Tống Lão Bản kêu lên thất thanh:

- Chẳng lẽ tại hạ lại nằm ngủ với người chết !

Diệp Khai đáp:

- Với các vị, còn có việc gì mà cho là không được. Đừng nói là với người chết ! Với chó chết, các vị cũng ngủ được như thường !

Vừa lúc đó, nữ nhân nằm trên giường chợt buông tiếng thở dài.

Rồi bà xoay mình.

Diệp Khai còn gì được nữa !

Người chết đâu có thể xoay mình ? Người chết đâu có thể thở dài ?

Bà ấy lại nói gì, lí nhí như nói trong miệng.

Người chết đâu có mộng, dù giấc ngủ dài vô tận ?

Diệp Khai rút tay về.

Trong ánh mắt của Tống Lão Bản, vẻ đắc ý biểu lộ.

Lão buông luôn:

- Công tử có muốn gọi thử bà ta để hỏi han chẳng ?

Diệp Khai điểm một nụ cười vô nghĩa:

- Không cần !

Tống Lão Bản ngồi lên cười, thốt:

- Mời công tử ra ngoài kia, uống chén trà !

Diệp Khai lắc đầu:

- Bất tất !

Mường tượng chàng không tiện lưu lại lâu hơn, nên chuẩn bị cáo từ.

Ngồi đầu Tống Lão Bản chụp cổ tay nữ nhân, quăng luôn bà ta về phía Diệp Khai.

Diệp Khai chưa kịp có phản ứng thích nghi, hoặc đưa tay tiếp đón, hay lách mình né qua một bên.

Vừa lúc đó, từ trong chiếc khăn, khói phun ra cuộn cuộn.

Khói màu tía, đẹp như ráng chiều.

Khi chàng quăng trả nữ nhân lên giường thì khói đã bao bọc quanh chàng.

Tổng Lão Bản nhìn chàng cười ghê rợn, chờ chàng ngã xuống ...

Nhưng, chàng không ngã.

Khi khói tan, chàng vẫn tự nhiên như lúc đầu, mắt vẫn sáng, mặt vẫn tươi.

Kỳ quái !

Hóa Cốt Chương Khí, nào phải là vật thường ! Dù con người bằng sắt, hít phải một chút thôi, cũng mềm nhũn thân hình như bột nhào !

Tổng Lão Bản sợ hãi đến cứng người.

Diệp Khai thở dài, thốt:

- Đúng là các hạ !

Tổng Lão Bản hỏi:

- Các hạ sớm biết tại hạ là ai ?

Diệp Khai thở dài lượt nữa:

- Nếu không sớm biết, thì tại hạ đã ngủ rồi !

Tổng Lão Bản trố mắt:

- Thế là các hạ có chuẩn bị trước khi đến đây !

Diệp Khai mỉm cười:

- Tại hạ đã chịu khó nói đông dài với các hạ như vậy, đáng lý các hạ không nên để tại hạ thất vọng trở về. Nội cái việc tại hạ chuẩn bị kỹ trước khi đến tìm các hạ, cũng đủ nói lên một sự quyết tâm ! Quyết tâm tìm chân lý !

Tổng Lão Bản căm hờn.

- Các hạ làm cách nào hóa giải khí độc của tại hạ ?

Diệp Khai thốt:

- Các hạ từ từ suy đoán thử xem !

Tổng Lão Bản vụt sáng mắt lên.

Diệp Khai tiếp:

- Chỉ cần các hạ tiết lộ lai lịch kẻ giúp các hạ cải sửa dung mạo ...

Tổng Lão Bản hỏi chận:

- Nếu không ?

Diệp Khai điềm nhiên:

- Thì các hạ không còn bao nhiêu phút giây nữa để suy đoán xem tại hạ làm cách nào hóa giải độc khí của các hạ !

Tổng Lão Bản trừng mắt, cười lạnh:

- Tại hạ bất tất phải suy đoán. Tại hạ có cách buộc các hạ phải nói ngay !

Diệp Khai lắc đầu:

- Khó có cơ hội làm việc đó lắm !

Tổng Lão Bản hừ một tiếng.

Diệp Khai tiếp:

- Chỉ cần các hạ nhích động bàn tay, một chút thôi, là các hạ vĩnh viễn nằm xuống luôn, tại chỗ !

Giọng nói nhẹ nhàng, song oai nghiêm, đầy tự tin, cầm chắc nói sao là làm được vậy.

Tự nhiên đối tượng phải tin.

Tổng Lão Bản thở dài:

- Tại hạ không biết các hạ thực sự là ai. Nhưng tại hạ tin !

Diệp Khai cười nhẹ:

- Tin, là khỏi hối hận !

Tổng Lão Bản thốt:

- Nếu tại hạ không nói, thì vĩnh viễn các hạ không tưởng nổi con người đó là ...

Vĩnh viễn, lão không tiếp trọn câu nói.

Lão rung bắn người lên, đôi mắt đứng tròn liên, tròn đen biến mất, chỉ còn màn trắng dã.

Diệp Khai lướt tới thấy một mũi châm cắm nơi yết hầu lão.

Chiếc châm màu xanh đậm !

Thì ra, Đỗ Bà Bà quả thật chưa chết ! Bởi, đó là một mũi Đoạn Trường châm !

Bà ở đâu ? Không lẽ là nữ nhân nằm trên giường đó ! Nữ nhân đã tắt thở từ lâu !

Đâu phải bất cứ ai cũng chịu nổi Hoá Cốt Chương Khí như Diệp Khai !

Chàng ngẩng đầu lên.

Nơi nóc nhà, có lỗ thông hơi. Lỗ đó là một mảnh giấy bồi, khoét trống ở giữa.

Quanh vành khoét trống, có dấu rách.

Diệp Khai không muốn lưu lại lâu hơn. Chàng cũng không dám tung mình qua lỗ hổng đó.

Đoạn trường châm đâu phải là vật dễ khinh thường ? Nhất là Đỗ Bà Bà ẩn mình, mà chàng thì lộ hình ?

Chàng tự cho là may ! Giả như mũi châm đó thay vì bắn vào yết hầu Tổng Lão Bản, lại bắn vào chàng, chàng có tránh kịp chăng ?

Chàng do cửa sổ vào, bây giờ cũng do cửa sổ ra. Chàng hiểu, lỗ thông hơi bên trên, là một cạm bẫy ! Bên ngoài lỗ, hẳn là có một vài mũi Đoạn Trường châm chực chờ chàng.

Chàng ra khỏi nhà, đến bức tường, nhún chân nhảy lên.

Đứng trên đầu tường, nhìn ra, chàng chỉ thấy bao la đồng cỏ, cỏ khô cằn, vì đất xấu, vì khí hậu nóng bức.

Không xa lắm, có mấy ngôi nhà nghèo nàn, xơ xác.

Dưới một tàng cây, giữa sân trước một ngôi nhà, có một nữ nhân đang ngồi, một lũ trẻ con bao quanh nàng.

Nàng, là thiếu nữ đứng trên cán cờ, chạm mặt với Lộ Tiểu Giai cách đó không lâu.

Nàng đã bỏ chiếc áo màu hồng, hiện tại vận áo màu nguyệt bạch.

Diệp Khai ngồi trên đầu tường nhìn nàng đùa với lũ trẻ.

Một lúc sau, lũ trẻ tản mác, còn lại một mình nàng ngồi đó.

Diệp Khai nhảy xuống, tiến đến nàng.

Tên nàng, là Đinh Vân Lâm. Diệp Khai tiến đến nàng, hiển nhiên là cả hai có quen nhau !

Nhưng, quen như thế nào ?

Họ nhìn nhau, cùng cười, nụ cười không ẩn ác ý.

Nàng hỏi:

- Người có quên chăng !

Chàng hỏi lại:

- Quên cái chi ?

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Người nhờ ta làm cho người một việc, phải quấy gì ta cũng đã làm rồi !

Diệp Khai thản nhiên:

- Ạ !

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Người bảo ta mạo nhận Lộ Tiểu Giai, để thám thính lai lịch của bọn đó !

Diệp Khai thốt:

- Nhưng cô nương có dò xét được cái quái chi đâu ?

Đinh Vân Lâm bĩu môi:

- Người không thể trách ta !

Diệp Khai cau mày:

- Không trách cô nương thì trách ai ?

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Trách người ! Chính là người bảo là hấn không thể đến sớm !

Diệp Khai tắt lưỡi:

- Tại hạ có nói như vậy sao ?

Đinh Vân Lâm hừ một tiếng:

- Người lại còn nói, dù hấn có đến, cũng chẳng làm chi ta !

Diệp Khai mỉm cười:

- Cô nương có thiệt hại chi đâu, mà hồng bắt đền tại hạ ?

Đinh Vân Lâm căm hận:

- Người không thấy là ta suýt mất mặt đó sao ?

Diệp Khai thở dài:

- Ai bảo cô nương, việc đáng làm lại không làm, còn gây sự với kẻ khác !

Đinh Vân Lâm trừng mắt hét:

- Kẻ khác ... kẻ khác là ai hả ? Con bé đó có quan hệ gì với người ? Bây giờ người còn bênh vực nàng nữa à ?

Diệp Khai cười khở:

- Ít nhất, nàng cũng không hề khiêu chọc cô nương !

Đinh Vân Lâm hứ một tiếng:

- Cần gì nàng khiêu chọc ta ! Thấy nàng đứng cạnh người là ta ứa gan rồi !

Người ta cứ tưởng nàng ghen vì Lộ Tiểu Giai. Ngờ đâu nàng lại ghen vì Diệp Khai !

Những gì nàng nói với Lộ Tiểu Giai, là nàng nói cho Diệp Khai nghe !

Nàng đã đứng lên, chống nạnh hai tay vào hông, gằn từng tiếng:

- Ta tìm người hơn ba tháng qua, đâu phải dễ dàng gặp người ! Gặp người rồi ta lại còn giúp người này người nọ ! Ta hỏi người, ta không xứng đáng với người ở điểm nào ? Điểm nào hả ? Nói mau !

Diệp Khai còn nói gì được nữa !

Đinh Vân Lâm tức tối dậm chân thành thịnh. Nàng lại hỏi:

- Rõ ràng là người muốn đối phó với Vạn Mã Đường. Thế tại sao người còn bênh vực con gái của lão ấy ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Đâu có gì ! Đâu có ? Tại hạ với nàng không mấy may quan hệ !

Đinh Vân Lâm cười lạnh:

- Người nói đó nhé ! Người với nàng không có quan hệ, thì ta cứ giết phăng nàng cho xong !

Đại tiểu thư họ Đinh, từ lâu, nói sao là làm vậy ! Nói được là làm được !

Nàng dậm đi ngay.

Diệp Khai hấp tấp chặn lại, nhếch nụ cười khổ, hỏi:

- Nữ nhân tại hạ vốn quen biết nhiều, chẳng lẽ cô nương giết hết những người có quen biết với tại hạ ?

Đinh Vân Lâm gần giọng:

- Ta chỉ muốn giết liễu đầu đó thôi !

Diệp Khai cau mày:

- Tại sao ?

Đinh Vân Lâm buông gọn:

- Tại ta cao hứng !

Diệp Khai thở dài:

- Cũng được ! Bây giờ cô nương muốn tại hạ phải sao đây ?

Đinh Vân Lâm cười lạnh:

- Phải sao ? Ta muốn ngươi phải sao, là ngươi bằng lòng phải vậy ?

Diệp Khai lại thở dài:

- Cũng được, miễn là cô nương chịu hiểu đạo lý thôi !

Đinh Vân Lâm chớp mắt:

- Thật ?

Diệp Khai gật đầu:

- Ừ !

Đinh Vân Lâm trầm ngâm một chút:

- Thứ nhất, vô luận đi đến đâu, ngươi cũng không được tách rời ta ra !

Diệp Khai đáp:

- Ừ !

Đinh Vân Lâm cắn môi, nguýt xéo Diệp Khai, tiếp:

- Ta muốn ngươi nắm tay ta, đi một vòng phố cho thiên hạ biết chúng ta là ... là ... là bằng hữu. Ngươi chịu không ?

Diệp Khai thở dài cười thầm:

- Nói gì nắm tay ! Nắm chân cô nương mà dẫn đi, cũng được như thường !

Đinh Vân Lâm bật cười sảng sặc.

Một cơn gió nhẹ thoảng thổi qua. Gió gieo mát lòng người.

Gió mát, lời cũng mát !

- o O o -